

Het begon vijftig jaar geleden met het tijdschrift Libelle. Inmiddels hebben Paula (76) en Dick Vermeer (77) uit Nunhem bijna een dagtaak aan het runnen van de stichting Children Sponsorship.

School als wapen tegen armoede

Door Gertie Driessen

Waar een artikel in de Libelle al niet toe kan leiden. Ergens medio 1967 las de inmiddels overleden Mia Cox, moeder van de bekende Roermondse horecatycoon Wim Cox, in het vrouwentijdschrift een stukje over straatkinderen in India en de missiezusters van de Lourdes Society, die zich inzet voor de arme bevolking in de Indiase deelstaat Gujarat. De zusters runnen er een lepraziekenhuis, helpen vrouwen met microkredieten en bieden kansarme kinderen zicht op een betere toekomst via scholing. Roermondse Mia werd gegrepen door het artikel en schreef spontaan een brief aan de zusters. In januari van het jaar erop kreeg ze antwoord. Een lang epistel van zuster Bridgit de Mello, die in het Engels liet weten dat alle hulp zeer welkom was. Of het nu om kleding, voedsel of zeep voor het ziekenhuis ging.

Haar noodkreet was niet aan dovenmansoren gericht. Mia besloot spontaan voor 25 gulden per maand een kind te 'adopter', de kosten van een (interne) opleiding tot en met middelbare schoolniveau. Ook familie en vrienden ontkwamen er niet aan. Overal 'ronselde' de Roermondse sponsors. Ook zus Paula en echtgenoot Dick uit Nunhem werden ingelijfd. Aanvankelijk louter als geldschieters, maar na pakweg tien jaar tevens als regelneven. „Mia noteerde alles met de hand in een schriftje, maar op een gegeven moment was er meer structuur nodig”, vertelt Dick Vermeer. „De computer deed zijn intrede. Communicatie met India hoefde niet langer per luchtpost. Het was tijd voor professionalisering. We hebben er toen officieel een stichting van gemaakt.”

Sinds Mia's overlijden trekken Paula (76) en Dick (77) de kar, met steun van twee andere bestuursleden. Had Mia het destijds na één reis naar India wel gezien - „het was haar te heet en ze vond die armoede vreselijk” - de Vermeers zijn er inmiddels „een keer of veertien geweest. De eerste keer sta je versteld van alle ellende, beaamt Dick. „India mag dan een opkomende economie zijn, het groepje rijken dat daarvan profiteert is heel klein; de rest straatarm.” De reizen - „uit eigen zak betaald” - brengen het echtpaar ook veel moois. Blijje kindergezichten. Bijzondere ontmoetingen. Vrienden voor het leven. Een verrassende viering van hun vijftigjarig huwelijk, waarbij ze volgens de christelijke traditie in India opnieuw in de echt werden verbonden. En bovenal: kinderen die ze als kansloze baby in de armen hebben gehad en die het als volwassene heel goed doen. Zoals hun eigen 'adoptiekind' Vanita. Een meisje uit de sloppenwijken dat een baan wist te krijgen bij multinational Cap Gemini, een collega ict'er trouwde en inmiddels met man en zoontje in Oslo woont.

Natuurlijk is niet elk kind zo'n hoogvlieger, beseft het Nunhemse stel. Voor de meesten stopt het na de middelbare school, maar daarmee zijn ze voldoende geëquipeerd om een betere toekomst tegemoet te gaan. Niet voor niks luidt het motto van de stichting 'het einde van armoede begint op school'.

Meer informatie op www.stichtingchildrensponsorship.nl